

Mật Khu A-Shau “Ả Sầu?” hay “Hổ Huyệt?”

Biệt Kích Dù LÊ ĐẮC LỰC

*“Bất nhập hổ huyệt
An đắc hổ tử.”*

Đại Úy Phan Văn Khánh, Tiểu Đoàn Trưởng Tiểu Đoàn 91 Biệt Cách Nhảy Dù (thay thế Thiếu Tá Lê Như Tú đã bị tử thương trong biến cố Tết Mậu Thân) sau khi bay một vòng ở Trường Sơn để thám sát chọn bãi đổ quân, trở về đã họp tất cả các Đại Đội Trưởng 1, 2, và 3 để phổ biến kế hoạch hành quân. Ngày hôm sau, hai Phi Đội Trực Thăng UH.1B của Hoa Kỳ lần lượt chuyển đổ ba Đại Đội Biệt Cách Nhảy Dù vào bãi đáp tại mật khu Ashau.

Ngồi trên trực thăng, nhìn núi rừng trùng điệp, tôi bỗng miên mang nhớ đến những thằng bạn cũ hồi còn đi học. Phải chi có tụi nó, cùng ở đây để được ngắm nhìn cái vẻ đẹp của Quê Hương. Đẹp từ màu xanh của cây rừng, từ những đám sương mù trắng đục bay là đà bên sườn núi, đẹp từ những bãi rừng tranh vàng mượt, sóng sánh theo từng cơn gió thổi qua.

Đoàn trực thăng đảo nửa vòng rồi tuần tự đáp nhanh xuống một bãi tranh trống, cách con đường khoảng 500 mét về hướng Nam. Tôi vội vàng ra lệnh: “Go, Go, Go!”. Tất cả binh sĩ lao ra khỏi Trực Thăng, ôm chặt súng phóng thẳng vào sát bìa rừng, bố trí phòng thủ để cho cuộc đổ quân tiếp tục. Thượng Sĩ già người Nùng Nồng A Si, Trung Đội Phó đi kiểm điểm tuyến

phòng thủ của binh lính xong, báo cáo đủ với tôi. Tôi cho lệnh Trung Đội nằm yên tại vị trí, chú ý quan sát, lắng nghe mọi động tĩnh chung quanh.

Theo lệnh hành quân đã được ban hành, nhiệm vụ của Đại Đội 1, 2, 3 là tổ chức phục kích đoàn xe Molotova của địch, sẽ từ phía Lào, theo đường mòn Hồ Chí Minh đi vào phía lãnh thổ của ta, băng ngang qua thung lũng Ashau, và sẽ di chuyển ra đến gần Lăng Minh Mạng để tiếp vận cho chiến trường Huế. Đoàn xe được một Toán Thám Sát Delta phát hiện, đồng thời cũng được giải đoán qua không ảnh do phòng Quân Báo Quân Đoàn I cung cấp.

Cuộc đổ quân hoàn tất. Đại Úy Tiểu Đoàn Trưởng qua máy truyền tin PRC.25, đã ra lệnh cho các Đại Đội di chuyển thành ba cánh quân, tiến sâu lên hướng Bắc, sát đường mòn, cùng phối hợp chặt chẽ với nhau, dàn rộng đội hình tổ chức phục kích, theo thứ tự Đại Đội 3, Đại Đội 2 và Đại Đội 1 nằm cuối cùng. Sau khi bố trí, tất cả giữ im lặng vô tuyến, chờ lệnh khai hỏa tấn công.

Rừng nhiệt đới, cây đại thụ cao ngất, ít nhất cũng hai ba tầng lá ở trên, phi cơ rất khó nhìn thấy. Trên mặt đất, không phải chỉ có một đường mòn mà hai ba đường mòn nhỏ kế cận nhau. Xe địch di chuyển đã nhiều, ở trên mặt đường trải dày đất đá hay các phen tre lót đường để tránh lầy, còn hằn in dấu các vết xe lăn. Hai bên lối mòn, các loại cây thấp vẫn um tùm, xen lẫn với dây leo, dây mây chằng chịt, khó di chuyển. Trung Đội tôi được lệnh trải rộng phục kích dọc theo đường mòn, trong những lùm cây rậm rạp đó, địch không tài nào phát giác được!

Có tiếng máy “Đại Bàng” truyền lệnh cho biết:

- “Đoàn xe địch đang di chuyển gần đến chúng ta, có khoảng tám chiếc”.

Đúng như tin tức của các Toán Thám Sát Delta cung cấp và giải đoán của Trung Tâm Không Ảnh Quân Đoàn I. Trong

phạm vi phòng tuyến phục kích của ba đại đội, kéo dài khoảng chừng ba đến bốn trăm mét, khi toàn bộ đoàn xe đã vào trọn tuyến phục kích, các Đại Đội phải dồn hết hỏa lực, tấn công tiêu diệt tất cả, khi nghe phát lệnh khai hỏa.

Địch có vẻ chủ quan, ngồi vắt vẻo trên thành xe, chẳng quan sát, đề phòng gì cả. Tôi nghĩ thầm:

Một đơn vị của Liên Đoàn 81 Biệt Cách tại Savanakhet - Lào, 1970.

- “Bọn chúng nó lầm tưởng rằng đây là vùng cấm địa của chúng, quân lính Miền Nam chẳng ai dám vào đây chẳng?”.

Trời bắt đầu tối dần, đoàn xe Molotova đang từ từ lọt hết vào đúng vị trí phục kích, sau khi Đại Úy Tiểu Đoàn Trưởng Phan Văn Khánh phát lệnh khai hỏa. Các Đại Đội đồng loạt nổ súng, kèm theo tiếng hô xung phong ầm ỉ vang rền cả một góc trời, phá tan cái âm u, trừ tịch của khu rừng. Trung Đội tôi cùng lúc tác xạ xối xả, nòng Đại Liên, Trung Liên, Garant, Carbine, bắn liên tục như pháo Giao Thừa vào chiếc xe chạy dẫn đầu. Địch chịu trận nằm nằm im, khi lửa bùng cháy bao trùm cả chiếc xe. Tiếng la hét hỗn loạn chen lẫn với tiếng súng AK, CKC và B.40 phản công của bọn cộng phi, tiếng

nổ đi đùm của mìn pháo trên các xe kế tiếp đang bốc cháy, tạo nên một âm thanh rùng rợn và hỗn độn. Vài tên địch rơi xầm xuống đất, nằm bất động tại chỗ. “Chắc không sống nổi”, tôi chọt nghĩ như thế. Lựu đạn quăng tới tấp, những chiếc Molotova nối đuôi, cùng chịu chung số phận cũng đã bị các Trung Đội của các Đại Đội 3, 2, 1 xơi tái hạ gục, hết chiếc này đến chiếc khác, lửa hùng hực lan rộng dọc theo con đường. Lửa khói bốc cao dữ dội, làm rực sáng và nóng bức cả một khu vực trong rừng đêm.

Sáng hôm sau, chúng tôi kiểm điểm tổng quát trận địa. Bên địch tám chiếc Molotova bị bắn cháy cùng với rất nhiều vũ khí đạn dược, chiếc chạy dẫn đầu chứa đầy lương thực gạo, muối, lương khô và quân trang quân dụng của bọn chúng cũng bị thiêu rụi hầu hết.

Lục soát dọc theo khu vực đã tìm thấy 20 xác cộng phỉ nằm ngổn ngang dọc hai bên sườn núi. Bên phía ta Đại Đội Trưởng Đại Đội 3, Trung Úy Huỳnh Văn Thanh đã bị trúng một viên đạn AK, còn ghim trong lồng ngực, đã được bốc khẩn cấp đến Bệnh Viện Dã Chiến Hoa Kỳ giải phẫu. Trung Đội Trưởng Chuẩn Úy Nguyễn Hiền, Thiếu Úy Trương Út, và một số Hạ Sĩ Quan, Binh Sĩ các Đại Đội 1, 2, 3 bị trúng thương. Tất cả đều đã được trực thăng vận chuyển về hậu trạm chữa trị.

Báo cáo tổng kết tình hình chiến trận cho Đại Bàng xong, các Đại Đội được lệnh nhanh chóng rút quân về lại bãi đáp để triệt xuất, đề phòng địch quân ẩn trú quanh đây chắc chắn không phải là ít, chúng sẽ tập trung lực lượng phản kích.

Trên Trực Thăng đang bay trở về lại Căn cứ Hành quân Phú Bài, tôi vừa vui vừa ngậm ngùi, khi thắng trận,. Tôi không ưa chém giết. Đó là bản tính tôi. Tinh thần của một Phật Tử, truyền thống của dân tộc còn nặng trong tâm tư tôi. Tôi không biện minh. Đó chỉ là một điều tất nhiên mãi mãi tồn tại trong con người của tôi.

A Chau là tiếng Thượng, tiếng của dân tộc Vân Kiều hay

Stiêng? Ầ Sầu là tiếng A Shau được Việt hóa! Ầ là “cô ả”, là “cô nàng” nào đó. Có cô ả nào sầu vì thương những người lính xông pha núi rừng như chúng tôi trong trận đánh vừa qua?? Tôi trầm nghĩ:

- Đòi còn có người thương thì đòi còn vui chán!

Thế nhưng: “*Nam nhi cổ lai chinh chiến hề*”.

Không bao lâu sau đó, Tiểu Đoàn 91 Biệt Cách Nhày Dù, trong đó có Đại Đội 1 chúng tôi, do Đại Úy Bùi Cao Thăng chỉ huy, lại lần nữa nhảy vào Mật khu Ashau lần thứ hai.

Trong trận đánh này, Tiểu Đoàn đã quần thảo suốt hai ngày đêm với một Trung Đoàn chính qui của Cộng Quân. Đại Đội 1, trong chiều tối đầu tiên đã bị địch tấn công vây hãm bất ngờ trên đường di chuyển. Trung Đội Trưởng Trung Đội 2, Thiếu Úy Đặng Thiện Chân, Khóa 22A Võ Bị Đà Lạt đã bị tử thương vì đạn B.40. Hạ Sĩ I Dục mang máy truyền tin cũng cùng chung số phận, còn tôi bị một mảnh vỏ đạn súng cối cắt vào bắp chân trái. Nhưng không vì thế mà làm sút giảm đi sức kháng cự, chống trả của đơn vị. Trung Úy Nguyễn Ích Đoan, Đại Đội Phó đã tả xông hữu đột, sát cánh cùng tôi điều động binh sĩ phản công, chặn đứng các đợt xung phong biển người của địch quân. Cuối cùng cũng nhờ được được tiếp ứng kịp thời của các Đại Đội 2, 4 và 5, cùng các yểm trợ oanh kích chính xác của các chiến đấu cơ A.37, Cộng quân đã phải tháo chạy. Chúng bỏ lại hơn 30 xác chết, lẫn lóc nhầy nhựa, bên những chiếc hố đào vội vã, thoai thoai quanh dốc đồi.

Cuộc đòi của mỗi người đều có số phận. Trong cuộc chiến tranh, đối diện với đầu tên mũi đạn, thập tử nhất sinh, biết ai còn ai mất.

Với riêng tôi, trong trận đánh này, đây là lần đầu tiên tôi đã được nhận lãnh một “Chiến Thương Bội Tinh” và một “Anh Dũng Bội Tinh” ngôi sao đồng.

GIÁNG SINH NĂM NÀO

Tường Thúy, K20/1

Tháng mười hai, trời tối thật mau, tôi kéo cao cổ áo để bớt lạnh. Một cơn gió buốt chợt thoảng qua làm tôi rùng mình. Đêm nay, đêm Noel, những con đường dẫn đến nhà thờ đã tấp nập người đi, từng đôi, từng cặp, tay trong tay, nói cười thật hạnh phúc. Tôi đi lẫn trong đám người ấy mà sao nghe trong hồn trống rỗng, cô đơn. Một bài ca Giáng Sinh năm nào lại vang lên đâu đây, từ một quán nước gần đó làm lòng tôi nhói đau:

*Bài thánh ca đó còn nhớ không anh
Noel năm nào chúng mình có nhau
Lung linh sao trời đẹp thêm môi, mắt
Áo trắng em bay như cánh thiên thần
Ngọt môi hôn dưới tháp chuông ngân...*

Đã bao năm trôi qua, bao năm rồi, nhưng mỗi khi những âm điệu, lời ca của những bài hát Giáng Sinh vang lên, vẫn luôn làm trái tim tôi rướm máu.

Cũng nơi này bao năm về trước, tôi đã quen anh. Anh ở cùng đơn vị với bạn trai của Hương, cô bạn thân. Trước đó mấy ngày, Hương bảo tôi:

- Ông bồ tao sẽ giới thiệu cho mày một người hùng, thiên

thân mũ đỏ, đẹp trai, độc thân, vui tính, để mày có kếp mà dung dăng, dung dẻ đêm Noel này. Chứ thấy mày cứ cu ky hoài, tao thương mày quá à.

- Góm cứ làm như tao ế lắm ấy. Cảm ơn mày, tốt bụng thế? Sao không tìm cho tao ông bác sĩ, kỹ sư gì đó có phải hơn không? Giới thiệu lính hả? Chứ thọ ngắn lắm mày ơi!

- Đẹp mày đi, thời buổi chiến tranh này đào đâu ra bác sĩ, kỹ sư. Cứ kén cá chọn canh như mày có ngày thành gái gìa cho mà xem.

Đêm nay Hương, Quang rủ tôi đi nhà thờ, trên đường đi, tình cờ chúng tôi gặp anh lang thang một mình. *(Có phải tình cờ như Hương nói không?)* Một lúc, sau khi giới thiệu cho chúng tôi quen biết, hai người bạn của tôi đã lần đi đâu mất để lại tôi và Lăng, tên anh, còn lại bên nhau. Hai đứa đứng chờ đã lâu mà không thấy họ trở lại, anh đành rủ tôi đi vòng quanh phố may ra có thấy họ không.

Hai người đi bên nhau mà chả ai nói với ai câu gì, cuối cùng anh lên tiếng trước:

- Trần là người ở đây hay chỉ là dân xứ khác đến?

- Trần không phải người ở đây, nhà Trần ở xa lắm, Trần lên đây trọ học. Trần thích nơi này lắm. Học xong, chắc nhận nơi này làm quê hương luôn.

- Trần ở đây luôn, gia đình không phản đối sao?

- Còn ai để phản đối, giọng tôi chọt sững buồn, bố mẹ Trần đã mất cả rồi. Trần sống với vợ chồng người cậu. Bây giờ Trần đã trưởng thành, không lẽ cứ làm phiền cậu mợ mãi sao, phải tự lo chứ. Anh nghĩ có phải không? Với lại Trần chỉ có một mình không anh, chị em, tự lo cho mình đã quen rồi, nên cuộc sống cũng ổn. Còn anh thì sao? Cuộc đời chiến binh có gì thú vị kể Trần nghe đi.

Anh nhìn tôi cười:

- Lần đầu tiên tôi nghe nói là đời chiến binh thú vị. Không

có gì thú vị đâu cô bé ơi, đời lính đầy những cam go, cực khổ và còn nguy hiểm nữa chứ, không có thơ mộng như các ông nhà văn hay nhạc sĩ tả đâu.

Rồi anh ngược nhìn bầu trời:

- Trân có thấy đêm nay sao sáng hơn mọi đêm không, người ta nói, mỗi một vì sao mang số phận của một người, Trân có muốn tìm ngôi sao của mình không? Đây này, cái ngôi sao thật to và sáng nhất đó.

- Sao anh biết đó là ngôi sao của Trân?

- Vì nó sáng như mắt em đêm nay.

Tôi quay đi, mỉm cười một mình. Ai nói lính khô khan, chỉ biết đánh giặc, lính tán cũng khéo lắm mà.

- Thế, còn ngôi sao của anh đâu?

- Trân tìm thử coi, nhưng anh biết Trân sẽ không nhìn thấy đâu?

Tôi quay sang nhìn vào mắt anh khẽ cười:

- Không cần tìm nữa Trân cũng thấy nó ở đâu rồi. Thôi đừng nhìn sao nữa anh, mỏi cổ quá à. Mình ra gốc cây kia ngồi, chờ giờ lễ, anh kể chuyện anh cho Trân nghe đi.

Mặc dù mới biết anh chưa bao lâu, nhưng ở nơi anh tôi thấy có một cái gì đó làm mình cảm thấy gần gũi hơn, ấm cúng hơn, nhất là tôi không tìm ra một sự giả dối nào trên nét mặt, trong giọng nói, hay trong ánh nhìn của anh cả. Hơn nữa câu chuyện đời anh có vài điểm gần giống như đời tôi, anh cũng mồ côi cha mẹ. Mẹ anh mất lúc anh còn nhỏ, ba và anh hai anh đã cùng tử trận trong một cuộc hành quân ở Bình Giả, chỉ còn một mình. Anh quyết định vào quân đội nối chí cha, anh. Không biết có phải vì vậy mà dễ thông cảm nhau hơn và rồi thấy mình có cảm tình với anh, thích nghe anh nói chuyện, hơn nữa cách nói của anh lại rất có duyên, lôi cuốn.

- Tại sao anh lại chọn binh chủng Nhảy Dù?

Anh cười:

- Chắc là tại danh hiệu thiên thần mũ đỏ đẹp quá, nên tôi chọn nó. Nói đùa vậy thôi chứ thật ra thì có một lần, khi ba còn sống ông đưa tôi đi xem một buổi thực tập của một toán Nhảy Dù. Tôi nhìn những cánh dù lơ lửng trong không gian, như những cánh hoa mở ra thật đẹp trên nền trời xanh, lúc đó tôi đã thầm nói với mình, tôi sẽ là một người lính dù hào hùng, một thiên thần mũ đỏ như những người lính đang bay trên không kia. Đẹp lắm và cũng thơ mộng lắm Trần ạ.

Anh kể cho tôi nghe ngày mới tập nhảy, khó khăn và sợ lắm, nhất là khi lần đầu nhảy từ trên một độ cao xuống, thế rồi dần dần quen và thích.

Tôi hỏi anh:

- Nhảy dù hoài có bao giờ anh bị kẹt dù không? Nếu trường hợp dù không bung thì sao?

- Còn có dù cấp cứu, dù bung, nhưng ít khi kẹt dù lắm.

Rồi anh nói về những ngày hành quân gian khổ ra sao, vất vả như thế nào.

- Bây giờ đã nghe rồi, có còn thấy đòi lính thú vị nữa hay không?

- Còn chứ, nếu không sao nhiều người đi lính vậy? Nói chơi với anh thôi, chứ Trần biết "...vì đòi lính nhiều gian khổ, không như cung đàn lời ca" phải không anh?

Lúc này đã gần giờ làm Thánh lễ, mọi người ùn ùn đổ về phía nhà thờ, chúng tôi cũng vội đi theo đoàn người để kịp giờ lễ. Đang đi, tôi thấy mình như bị đẩy về phía sau. Tôi nhìn quanh không thấy anh đâu, tôi dừng lại đưa mắt tìm anh, thì bị một người đi đằng sau xô tới. Tôi loạng choạng muốn té, bỗng cánh tay tôi được một bàn tay mạnh mẽ giữ lại. Téng anh trầm ấm bên tai:

- Trần, coi chừng!

Anh đang đứng sau lưng tôi. Tôi định gỡ cánh tay mình khỏi tay anh thì anh đã buông ra và nắm chặt bàn tay tôi đưa đi:

- Hôm nay đông quá, nắm thế này thì không sợ bị lạc nữa.

Một cảm giác mạnh, một xúc động là lạ chợt thoáng qua, chợt tê rần người, bàn tay anh ấm quá, mạnh mẽ quá. Tôi là một con bé mồ côi, trong cuộc sống phải tự tranh đấu để trường tồn, vì thế tính tình rất cứng rắn. Tôi không có cái ỷ mị như của các cô con gái được nuông chiều khác. Thế mà hôm nay đây, lúc này đây, tôi thấy mình thật yếu đuối, thật nhỏ nhoi. Tôi như đã có người che chở, bảo vệ, tôi ước muốn bàn tay mình cứ mãi mãi nắm trong tay ai, ấm êm và mạnh mẽ.

Anh kéo tôi đứng vào một góc trong nhà thờ, Thánh lễ đã bắt đầu. Tiếng chuông thánh đường đang đổ từng hồi mừng ngày Chúa sinh ra đời. Những bài thánh ca vang lên khắp nơi:

*Đêm Thánh vô cùng, dây phút tung bừng
Đất với trời, xe chữ đồng
Đêm nay Chúa Giáng Sinh chốn dương trần...*

*Cao cung lên, khúc nhạc Thiên thần Chúa
Hòa trong làn gió, nhẹ nhẹ vãn vương
Ôi ê mê, lắng nghe thoang thoang cung đàn
Một đêm khuya vắng, vắng trong tuyết sương...*

Tôi chấp tay lại, làm dấu thánh giá. Trên bàn thờ, Chúa Hải Đòng đang giơ bàn tay bé nhỏ ban phước lành xuống cho đám con chiên của Người. Tôi liếc nhìn anh, khuôn mặt anh sao dễ thương như vậy, anh đang cầu xin gì, tôi mỉm cười, nhắm mắt lại và thầm nguyện:

- Lạy Chúa trên cao, con xin cảm ơn Chúa đã cho con được tìm thấy lại chính tâm hồn mình, mà từ lâu con cứ ngỡ cuộc sống của con sẽ mãi mãi không cần có ai bên cạnh, nhưng hôm nay Chúa đã cho con một điểm tựa, cho con một niềm vui, một hạnh phúc. Con cảm ơn Chúa lắm, Chúa ơi! Amen.

Tan lễ, anh đưa tôi về, bàn tay anh lại tìm đến tay tôi dù bây giờ đường đã vắng thưa người. Tôi để yên bàn tay nhỏ bé của mình trong tay anh ấm áp, chớ che mà nghe tim mình đang reo vui, rộn rã.

Bài hát Noel từ những quán nước bên đường cứ vang lên như đang chia sẻ với tôi niềm vui, niềm hạnh phúc vừa chợt đến trong lòng.

*Mùa Noel đó chúng ta quen bên giáo đường
Mùa Noel đó, anh dắt em vào tình yêu
Quỳ bên hang sâu nghe lời kinh thánh vang cầu
Nhìn nhau không nói nên câu vì biết nói nhau gì đâu...*

Với tôi anh không là tiếng sét ái tình, mới đầu tôi thấy anh có vẻ lạnh lùng, khô khan, ít nói. Tôi không thích lắm, nhưng rồi khi tiếp xúc mới biết anh không lạnh lùng như cái vỏ bề ngoài, anh cũng biết quan tâm đến người bên cạnh, và điều này anh đã đá động được cái tình cảm khô cằn sỏi đá của tôi, anh đã làm trái tim tôi biết rung động. Tôi biết mình có cảm tình và hình như đã cảm thấy yêu anh. Lãng ơi, có phải em đã yêu anh rồi không? Có nhanh quá không?

Tới cổng, tôi mời anh vào nhà, anh lắc đầu:

- Thôi, khuya rồi, anh không muốn làm phiền người nhà. Em vào đi.

- Không có ai trong nhà cả, Trân ở một mình.

- Nhà này của em?

- Không của một người bạn. Lúc trước chúng em ở chung, nhưng sau này anh nó mở hãng buôn ở Nha Trang, nó về đó làm việc. Căn nhà này nó để Trân ở và trông nhà cho nó luôn. Vào nhà đi anh.

- Thôi anh về, trễ quá nhà trọ đóng cửa mất, mai anh lại thăm Trân.

- Anh về phép, bao giờ anh đi?

- Ngày mốt.

Tôi nghe như mất mát một cái gì, giọng nói tôi mang đây về băng khuâng, luyến tiếc:

- Vậy là chỉ còn một ngày mai thôi!

- Đừng lo, mai anh còn trở lại thăm Trân mà... Thôi anh về.

- Dạ!

Anh bước đi, tôi vẫn đứng đó nhìn theo dáng anh và bỗng thấy anh quay trở lại, anh đã quên điều gì? Anh đi nhanh đến trước mặt tôi đột nhiên ôm tôi thật chặt, môi anh hồi hả tìm môi tôi, một nụ hôn bất ngờ, một nụ hôn nồng cháy, ngạt thở, cả người tôi như mềm nhũn trong tay anh.

Đêm nay anh không về, và cũng trong đêm nay tôi đã lột xác. Con nhộng xấu xí ngày nào nằm ẩn trong cái kén chờ mùa Xuân tới, nay đã trở thành con bướm bướm tuyệt đẹp, như tôi cũng đã trở thành người đàn bà với tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy đam mê, nồng nhiệt, nhờ tình yêu của anh

Chưa bao giờ tôi được sống thực với mình như vậy, thật nồng cháy, thật đê mê, thật chất ngất trong vòng tay anh. Chỉ cần một lần như vậy trong đời đã thật không uổng là một kiếp người. Tôi đã sống trọn vẹn một đời của mình với anh trong một thời gian ngắn ngủi nhưng đầy ấp tình yêu.

Hôm anh đi, tôi muốn đưa anh ra phi trường nhưng anh bảo:

- Anh muốn đi một mình, anh không quen có người đưa tiễn, Trân à, anh không muốn nhìn thấy em trở về một mình, lủi thủi trên con đường vắng, nghe lời anh vào đi kéo lạnh, anh yêu em.

Anh hôn tôi lần cuối thật thắm thiết, rồi vội vã bước đi không quay nhìn lại. Nhìn bóng anh mờ dần trong làn sương mù, bất giác tôi đưa tay lên sờ môi mình, nụ hôn còn vương vát nơi đây mà anh đã không còn bên tôi nữa. Xa anh, tôi thấy mình thật buồn, nhưng dù sao bên cạnh nỗi buồn này, tôi vẫn

còn có một niềm vui là tôi đã có một người, để tìm mình còn yêu thương, để hồn mình còn nhớ đến, và không cảm thấy cuộc đời mình tẻ lạnh, vô duyên. Anh đó, người lính áo hoa dù, một lần đã đến trong đời tôi.

Anh đi rồi, tôi trở lại tiếp tục cuộc sống của mình và mong đợi tin anh như anh đã hứa.

Hơn một tháng nay, tôi thấy trong mình, hình như có gì bất thường, những giọt máu hồng hàng tháng đã vắng bóng. Tôi chờ đợi, một tuần, hai tuần, rồi ba tuần vẫn không thấy chúng xuất hiện. Bây giờ đã đúng một tháng. Tôi tự hỏi:

- Không lẽ mình đã có thai?

Muốn chắc chắn hơn, tôi đã đi khám bác sĩ phụ khoa và được xác nhận;

- Xin chúc mừng bà. Muốn cho cháu bé được khỏe mạnh, mong bà đi khám định kỳ đúng ngày.

- Cảm ơn bác sĩ.

Nghe được tin này, tôi thật hoang mang, không biết mình nên vui hay buồn, vì thật ra sẽ có rất nhiều điều khó khăn mà tôi phải giải quyết.

Nhưng vì yêu anh tôi chấp nhận tất cả. Tôi sẽ nuôi dưỡng đứa bé, vì nó là kết tinh tình yêu đầu đời của tôi. Và từ đây trong cuộc sống, niềm vui của tôi đã được nhân đôi, đó là anh và con của chúng ta, kể cả những vất vả, tôi biết cũng sẽ không kém.

Năm 1972, khắp cả miền Nam sôi sục lửa đỏ, cuộc chiến kéo dài đã lâu, nay trở nên khốc liệt hơn, tàn bạo hơn. Quê hương tôi đó, một quê hương đau thương, bùng cháy trong tiếng đạn nổ, bom rơi. Từng lớp, từng lớp những người trai trẻ ra đi bảo vệ tổ quốc, mấy ai trở về? Tôi cũng như bao nhiêu người ở hậu phương, lo lắng cho người thân mình nơi xa trường, chiến địa. Tôi lo âu, khắc khoải đợi chờ tin anh. Tôi theo dõi hàng ngày, tin tức chiến sự trên mặt báo, trên đài phát

thanh, trên những người trở về từ hỏa ngục, nhất là những trận đánh nào có người lính dù tham chiến. Đêm đêm nghe đạn pháo ầm ì từ xa vọng về, nhìn những ánh hỏa châu rực sáng trên bầu trời đen thẫm mà nghe thương anh, nhớ anh, lo cho anh thật nhiều.

Đứa con trong bụng đã được ba tháng. Tôi đang sửa soạn đi nhà thương để khám thai định kỳ thì Hương đến:

- Có tin vui nè, Trân ơi. Tao vừa nhận thư của Quang có kèm thư của Lãng viết cho mày đây.

Cầm lá thư trong tay, tôi hồi hả đọc:

“Trân yêu của anh,

Nhớ em lắm, muốn có em ở bên cạnh anh lúc này, để anh được hôn em. Có nhớ anh không? Anh chậm viết thư cho em vì dạo này hành quân liên mien. Đừng giận anh nhe, hôm nay anh cố gắng lợi dụng chút thì giờ nghỉ, biên cho em vài chữ. Nhớ em thật nhiều, yêu em thật nhiều và hôn em thật nhiều. Anh của em, Lãng”

Lá thư thật ngắn ngủi và được viết trên một mẩu giấy thuốc lá của Quân Tiếp Vụ, nhưng tràn đầy tình yêu của anh. Tôi áp lá thư vào ngực với những dòng nước mắt thi nhau trào ra:

- Lãng ơi, em cũng nhớ anh lắm, yêu anh lắm. Chúng mình đã có con rồi, Lãng ơi. Em sẽ sinh nó ra, nuôi nó và mẹ con em sẽ chờ anh trở về. Lúc đó gia đình mình sẽ thật hạnh phúc anh nhỉ?

Lá thư gửi đi cho anh không thấy hồi âm, tôi vẫn sống trong đợi chờ và lo âu. Tin tức chiến cuộc từ khắp nơi dồn dập bay về thành phố nào: ngày 30 tháng 3 đánh lớn ở Đông Hà. Ngày 5 tháng 4 Lữ Đoàn 1 Nhảy Dù tham chiến. Ngày 7 tháng 4 Nhảy Dù nhập cuộc ở Lai Khê. Nào ở mặt trận Quảng Trị. Nhảy Dù bắt tay với An Lộc ngày 16 tháng Tư, rồi cả ngàn quả đại pháo kích nổ trên An Lộc. Bình Long lửa cháy ngút trời. Ngày 24 tháng 4 ở Tân Cảnh. Ngày 1 tháng 5 ở Huế, Hoài

An, Tam Quan, Bình Giả, Bồng Sơn, lửa đạn toi bời. Rồi 25 tháng 7 Nhảy Dù cùng các đơn vị bạn tái chiếm Quảng Trị. Đâu đâu cũng chỉ thấy máu và lửa.

Tôi không biết làm gì hơn trong sự nhớ nhung, lo lắng cho anh. Tôi chỉ còn biết những buổi chiều, một mình tìm đến giáo đường ngày nào chúng mình đã từng quen rồi yêu nhau, tìm đến cái góc anh đã cùng tôi đứng, để cầu nguyện cho anh được bình an trong vùng lửa đạn mà sớm về với mẹ con tôi.

Chỉ còn non một tháng nữa là tới ngày sanh, tôi đang háo hức đan chiếc mũ nhỏ bé cho con và nghĩ ngày đưa bé ra chào đời thì Hương đến, vừa thấy tôi, nó nhào ôm lấy tôi khóc nức nở. Tôi vỗ nhẹ lưng nó, đẩy nó ngồi xuống giường:

- Có chuyện gì vậy, sao mày khóc, lại gây gổ với ông Quang hả? Thôi nín đi, khóc nè xấu lắm.

- Anh Quang anh ấy... nói tới đây nó càng khóc to hơn.

Tôi hoảng hốt:

- Quang làm sao?

- Anh ấy bị thương, đang nằm ở Tổng Y Viện Cộng Hòa.

- Có nặng không? Mày đã đi thăm chưa? Tao đưa mày đi nhé?

- Anh ấy bị thương ở chân, cũng khá nặng, ngày nào tao cũng ở trong đó với Quang...

Tôi ngắt ngang lời nó:

- Quang bị bao lâu rồi? Con khi, sao mày không cho tao biết để tao thăm Quang. Thảo nào, mấy ngày nay tao không thấy mày đến tao. Vậy mai khi nào mày vào thăm Quang rồi tao đi với nghe không?

- Trần nè.... có chuyện này... tao... không biết có nên nói cho mày nghe không?

Thấy vẻ ngập ngừng của Hương, tự dưng, tôi linh tính có cái gì chẳng lành đây, tôi nghĩ ngay đến Lãng, tôi nhìn thẳng

mắt nó:

- Có phải chuyện của Lãng không?

Hương lúng túng quay hướng khác, lảng tránh cái nhìn của tôi. Tôi nắm hai vai, xoay nó lại, giọng tôi run run:

- Quay lại đây, nhìn vào mắt tao nè, nói cho tao biết, chuyện gì đã xảy ra với Lãng, nói đi.

Hương nhìn vào bụng tôi, rồi lắc đầu:

- Không, không có gì hết. Trân ơi, tao thương mày lắm...

- Tao không cần mày thương, tao chỉ cần mày nói cho tao biết, chuyện gì, nói đi, Lãng sao rồi, Lãng bị thương phải không?

Hương lắc đầu, không trả lời, nó ôm lấy tôi, lại khóc như khi mới đến. Như vậy có nghĩa là... tôi không dám nghĩ tiếp, nhưng sự thật vẫn còn đó, Lãng đã đi rồi, anh đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Tôi đã mất anh, mất anh thật rồi.

Toàn thân tôi lúc này như đông cứng, lạnh ngắt. Mắt tôi ráo hoảnh. Tôi ngồi lặng như một bức tượng. Lãng đã chết, như vậy có nghĩa là anh sẽ không về với em, với con nữa. Không, em không tin, không tin đâu, anh không thể chết, anh phải về với em, với con nữa chứ. Gia đình chúng mình ba người sẽ thật hạnh phúc bên nhau, chúng ta sẽ cùng nuôi dạy con, rồi anh sẽ dạy con tập nhảy dù giống anh đó. Lãng ơi, anh không thể đi như thế, anh còn yêu em mà, sao lại bỏ em hả Lãng, Lãng ơi, em nhớ anh lắm, em yêu anh lắm, anh về với em đi anh, về đi anh.

Tới lúc này cái vẻ cứng rắn đã rơi khỏi con người tôi, tôi đổ gục xuống như một thân cây vừa bị đốn ngã.

Hương cuống cuống đỡ lấy tôi:

- Trân, tỉnh lại đi, đừng làm tao sợ nghe. Mày còn phải sanh em bé nữa đó, Trân ơi.

Bao nhiêu năm qua rồi, mà mỗi khi nhớ đến lại thấy như

đang sảy ra trước mắt.

Hôm nay tôi trở về đây, về nơi thành phố này, tìm đến ngôi giáo đường xưa, trong khung cảnh cũ mong tìm lại cho mình chút kỷ niệm gợi nhớ về anh, về một người, ngày nào đã cho tôi những cảm xúc tuyệt vời, những chất ngất đam mê của một đời con gái, và đã để lại trong tôi một dấu ấn không hề phai nhạt, dấu ấn này sẽ theo tôi đến suốt đời.

Buổi Thánh lễ đã tan, tôi rời nhà thờ ra về mà nghe lòng buồn da diết, ngày nào có anh mà nay bơ vơ một mình nơi đây, trong ngày lễ Noel này.

*Rồi khi tan lễ bước em bơ vơ trở về
Chợt nghe nước mắt rơi ướt trên bờ môi khô
Rồi Noel qua, bao mộng ước cũng qua rồi
Gặp nhau chỉ để thương đau
Yêu nhau sao đành xa nhau*

Còn gì thấm thía với tôi hơn lời ca này. Ngược nhìn trời, một cụm mây trắng nhỏ, tròn xoe như một cánh dù, lác lõng trong vùng trời đầy sao.

- Có phải là anh đó không, người thiên thần mũ đỏ của em, em thật nhớ anh lắm, Lãng ơi!

Chợt một vòng tay ôm lấy bờ vai tôi và một giọng nói đầm ấm như giọng anh ngày nào:

- Mẹ đây rồi, di Hương và con biết thế nào mẹ cũng ra đây. Mình về nghe mẹ, trời hơi lạnh rồi đó.

Rồi một bàn tay ấm áp và mạnh mẽ, như bàn tay năm nào của anh, đã nắm lấy tay tôi. Tôi để yên tay mình trong tay ấy và nghe lòng mình cũng thật vui như ngày xưa. Em đã tìm thấy mùa Noel năm cũ rồi Lãng ạ...

TUCSON – AZ – 2009

Thực Trạng Của Tập Thể Võ Bị

Tsu A Cầu K29

Dạo này, tôi thường xuyên đi ngủ sớm và dậy cũng sớm hơn. Tôi đi ngủ sớm vì tuổi... già, nhưng việc dậy sớm thường là để đưa đón ba cháu ngoại đi học. Gần đây, vợ chồng tôi nhận lời khuyên của một số bạn bè:

- “Để sảng cái thân về già, đừng nhận lời trông nom các cháu! Mình đã dưỡng dục cho con cái đến khi tụi nó khôn lớn, bây giờ, chuyện nuôi con là chuyện của tụi nó!”

Mặc dù lời khuyên có lý, nhưng tình cảm gia đình sao nỡ dứt cho đành, nên chúng tôi vẫn tiếp tục “nuôi” các cháu.

Về vấn đề liên quan đến Tập Thể Võ Bị (TTVB), tôi đã chọn giữ sự im lặng cho bản thân, tập trung vào việc đọc và lắng nghe thay vì tham gia vào các cuộc tranh luận. Nếu có ai đưa đề tài cùng quan điểm, tôi sẽ tham gia thảo luận một cách điềm tĩnh. Tôi đã trải qua nhiều lần chịu lời chỉ trích, thậm chí là bị công kích, nghĩa là tôi đã bị “ghim” nhiều lần. Cả thân mình dính tên như thân... con nhím, trong suốt bảy năm qua. Tôi vẫn nhớ rõ một lần khi một người bạn cùng khóa, đã ẩn dật lâu năm, đã khuyên tôi rằng:

- “Mày đừng có gàn, mày mà đi ngược lại bánh xe “xã hội” thì nó sẽ nghiền nát mày như tương!” Dần dần, tôi nhận ra sự

khôn ngoan ẩn dụ sau lời khuyên đó. Nhưng tình tự Võ Bị sao nữ dứt cho đành. Vì vậy, tôi vẫn tiếp tục viết và trình bày quan điểm của mình về hiện trạng của TTVB. Tuy nhiên, tôi chỉ muốn thảo luận và bày tỏ lập trường, và tự hứa sẽ không tham gia vào những cuộc tranh cãi không cần thiết.

Tổng Hội Võ Bị Truyền Thống.

Tháng Tư năm 1975, ngày nước mất, nhà tan, TTVB đã bị tan nát và phân tán đi khắp nơi trên thế giới. Sau khi ổn định cuộc sống ở xứ người, TTVB hội tụ lại, trở thành một Tổng Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam (TH) thuần nhất và đoàn kết, tổ chức một đại hội toàn cầu mỗi hai năm, nay đã được 22 lần.

Tuy nhiên, sau đại hội toàn cầu kỳ thứ XX tại Nam Cali, Hoa Kỳ, một sự kiện đau lòng đã xảy ra, khiến TTVB đã bị chia thành hai phe! Nguyên nhân là có một nhóm người nhất định tự phát hành cuốn sách “Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam - Theo Dòng Lịch Sử” bất chấp quyết định của Đại Hội Đồng kỳ thứ XX (ĐHĐXX) đó là:

- “Dựa vào Bản Thảo TVBQGVN-TDLS và tài liệu trình bày tại ĐHĐXX, tiếp tục tu chỉnh từ nội dung đến hình thức được hoàn hảo hơn và phát hành sách.”

Nhóm người này tuyên bố: “Bỏ Nội Quy vào thùng rác” và quyết định “bỏ nhà ra đi” để thành lập một Tổng Hội mới với mục đích phát hành cuốn sách, mặc dù biết là nó chưa hoàn chỉnh!

Đó là tình trạng hiện nay, TTVB là một thực thể với một thân mà đến hai cái đầu. Cái đầu mọc ngang hông luôn quan sát và kiểm chuyện tranh chấp với cái đầu truyền thống, đòi hỏi được công nhận là một thực thể ngang hàng... Đó là một biến cố lớn cho TTVB!

Ngày nay, sự chia rẽ của TTVB đã trở thành một mối nhục và đau lòng cho tất cả cựu SVSQ/ TVBQGVN, một sự thật

không thể che dấu. Cả cộng đồng ty nạn đều thất vọng, các hội đoàn, đặc biệt là cựu quân nhân, chê trách TTVB vì đã làm mất niềm tin và kỳ vọng vào một tổ chức có kỷ luật đanh thép trong quá khứ. Hình ảnh oai hùng đã bị lu mờ, những chiến công và thành tựu lẫy lừng ngoài trận mạc đã bị hoen ố, lòng tôn kính dành cho TTVB đã bị nhạt nhòa; riêng đối với CSVSQ, niềm tự hào đã không còn... chúng ta mất quá nhiều sau vấn nạn chia hai này!

Như thường lệ, tôi xác nhận tôi đã là một trong số những anh em trong Khóa 29 đồng lòng rằng việc giải quyết vấn nạn phân hóa trong Tập thể Võ Bị là cần thiết. Cho đến bây giờ, tôi vẫn xác nhận và khẳng định là sự hoà giải cần được thực hiện, nhưng không phải “vớ bất cứ giá nào”, không phải “càng sớm càng tốt” mà phải tuân theo lối suy nghĩ và cách thức có hợp lý hay không.

Một cuộc thăm dò dư luận... dư thừa và què quặt!

Gần đây, một phong trào thăm dò dư luận đang lan rộng liên quan đến việc hòa nhập giữa “Tổng Hội Truyền Thống” và “Tổng Hội ngang hông” mà nhóm người phát động gọi là “trung cầu ý kiến” (TCYK). Điều này gợi nhớ đến cuộc thăm dò ý kiến trước ĐHXX, đề cập đến việc quyết định in sách, và cuộc thăm dò đó đã gây ra một số hậu quả tai hại không lường trước, như chúng ta đang chứng kiến ngày hôm nay.

Cách nay không lâu, việc thu thập ý kiến về “địa điểm tổ chức đại hội thống nhất” từ một cơ chế mới được gọi là “Ủy Ban Vận Động Thống Nhất TH”, nhưng nó đã bị coi là không hợp lệ và đã... xẹp đi. Nếu chúng ta tiếp tục hành động như thế này, chúng ta lại sẽ đi vào vết xe cũ, vẫn là sự phân hóa. Có người cho rằng chúng ta nên học từ ba nguồn: Thứ nhất từ lịch sử; thứ hai từ người xung quanh và trong trường hợp tồi tệ nhất, thứ ba từ sai lầm của chính mình. Chúng ta cần tiếp tục học hỏi vì có vẻ như chúng ta chưa... thuộc bài từ những kinh nghiệm trước đây!

Trở về vấn đề đoàn kết, “thống nhất” hoặc “trở về mái nhà xưa” đều là những mục tiêu mà ai ai cũng mong muốn. Vì vậy, khi được hỏi ý kiến về “**muốn thống nhất hay không?**” đa số đã biểu lộ sự đồng tình. Nhưng câu hỏi này chỉ là phần một của cuộc TCYK, cuộc thăm dò này không hoàn toàn và không cung cấp đầy đủ tin tức khi thực hiện, đặc biệt là có tính cách triệt buộc đối với người tham gia. Vấn đề nằm ở việc thiếu phần thứ hai của TCYK – đó là **cách thức thực hiện “thống nhất” bằng cách nào?**

Từ kinh nghiệm này, chúng ta thấy rõ tầm quan trọng của việc luôn cân nhắc cho về thứ hai khi trả lời về thứ nhất của một câu hỏi. Điều này giúp chúng ta tránh bị lợi dụng hoặc rơi vào tình trạng không lường trước. Biết đâu, khi được biết về phương thức hợp nhất sẽ được áp dụng, nhiều người sẽ đổi ý và tìm cách rút lui, nhưng cũng có nhiều người bị kẹt vì “mở miệng mắc quai”!

Trong tình hình này, tôi nhớ đến một sự kiện trong lịch sử gần đây. Sau hơn 20 năm chiến đấu bảo vệ Miền Nam Việt Nam, nếu có một phong trào tương tự TCYK hỏi mọi người: “Quý vị có muốn hòa bình không?” Chắc chắn chúng ta sẽ trả lời là “có”. Tuy nhiên, sau ngày 30/4/1975, nếu họ biết rằng việc tuân theo lệnh đầu hàng để đạt được hòa bình, kết thúc chiến tranh, sẽ dẫn đến những hậu quả không lường trước như tình trạng tù đầy, kinh tế mới, vượt biên, vượt biển... Nếu biết như vậy, chúng ta tin rằng hầu hết anh em Quân Cán Chính VNCH sẽ tiếp tục chiến đấu hoặc tìm đường vượt thoát!

Cuộc TCYK là một hành động không thành thật khi không kể cả hai về của câu chuyện. Đây chỉ là một cuộc thăm dò ý kiến thông thường trong xã hội. Có thể trên 900 người đã bị “hố” vì cách hành xử bá đạo này. Tôi lại liên tưởng đến thời kỳ VNCH, nơi chế độ cộng sản thắng bằng khả năng tuyên truyền và sự giả dối. Ai không học từ lịch sử sẽ bị lịch sử lặp lại.

Chúng ta cần cẩn thận vì khi tiến hành thủ tục “thống nhất”

không đúng cách có thể tạo ra thêm sự chia rẽ. Điều này đang diễn ra bây giờ.

Phong trào thống nhất gây thêm chia rẽ

Thống nhất không chỉ đơn thuần là sự đồng thuận, mà còn là tạo ra sự hòa hợp, đoàn kết, không có xung đột và mâu thuẫn giữa các thành viên trong một tổ chức. Tuy nhiên, hiện tại, trong TTVB, mục tiêu này chưa đạt đến. Mặc dù đã xuất hiện phong trào “thống nhất”, có TCYK, và đã có các cuộc thảo luận giữa hai phe. Nhưng thay vì đạt được thống nhất, chúng ta lại chia thành ba nhóm, khiến tình hình ngày càng trở nên rối ren và phức tạp hơn.

Những điều đáng quan ngại và đau lòng đang xảy ra trước mắt:

- Diễn đàn đang trải qua một giai đoạn “hỗn loạn” chưa từng thấy kể từ ngày có cái gọi là “thống nhất” xuất hiện.

- Ban Chấp Hành Tổng Hội đang gặp phải sự rối loạn do những mâu thuẫn trong nội bộ. Thay vì hợp tác làm việc chung, lại xuất hiện sự độc đoán và lạm quyền, dẫn đến những hành động đi ngược lại quyết định của ĐHĐXXII.

Hãy nhớ rằng, Tổng Hội Trưởng được tín nhiệm để thành lập một Ban Chấp Hành để điều hành, thi hành quyết định của Đại Hội Đồng. Tổng Hội Trưởng không nên coi mình là “dzua”, có quyền tự ý ra quyết định một cách tùy tiện! Thật đáng tiếc khi cách điều hành của Tổng Hội Trưởng đã làm mất niềm tin từ nhiều thành viên trong Ban Chấp Hành Tổng Hội, khiến họ phải lên tiếng than phiền và thậm chí từ chức, bao gồm hai Tổng Hội Phó Nội Vụ và Ngoại Vụ, ba Tổng Hội Phó Vùng, Chủ Bút Đa Hiệu, Trưởng Ban Điều Hợp Diễn Đàn, hai điều hợp viên diễn đàn, và một số Cố Vấn...

Gần đây, sự xuất hiện liên tục các văn thư bất tín nhiệm, cách chức, bổ nhiệm cho thấy một Ban Chấp Hành Tổng Hội không còn khả năng hoạt động. Trong thư xin lỗi, Tổng Hội

Trường đã thừa nhận mình chỉ là một chiến binh thay vì là một vị lãnh đạo tập thể!

Trước tình hình như vậy, chúng ta cần tự đặt câu hỏi liệu THT có đủ khả năng và tư cách để chuẩn bị cho cuộc đối thoại thống nhất với “nhóm bỏ nhà ra đi” hay không, trong khi BCH/TH vẫn đang đối mặt với nhiều vấn nạn cần phải được giải quyết.

Những vấn nạn của Tổng Hội.

- Vấn nạn số 1: Hỗn loạn trên Diễn Đàn

Kể từ khi phong trào “thống nhất” xuất hiện, nhóm người từ “nhóm bỏ nhà ra đi” trở lại diễn đàn Tổng Hội, biến nơi này từ một không gian tự do, nơi mọi người có quyền tự do phát biểu ý kiến, thảo luận, thậm chí nêu ra những thắc mắc và phê bình các giới chức có thẩm quyền, nay trở thành một chiến trường đầy áp căng thẳng và áp lực không cần thiết.

Sau khi những phần tử từ các cuộc đối đầu trước đây quay lại, diễn đàn đã chứng kiến sự rối loạn. Các CSVSQ, quý chị phu nhân Võ Bị, các (anh chị em) con em TTNDH vừa lên tiếng trình bày quan điểm đã phải chịu những cuộc công kích bằng những từ ngữ “mạnh bạo” chưa từng thấy, tạo ra một không gian tối tăm không ngờ trên diễn đàn!

Họ thậm chí đã lập danh sách đen, dùng chiến thuật “xa luân chiến” và “biến người” để đàn áp những người phản đối hay chỉ trích họ. Kết quả, diễn đàn chỉ còn vài người “dám” lên tiếng phê bình việc làm của nhóm người này. Mọi người lặng lẽ, đóng cửa lại để tránh bị đưa vào danh sách đen, bị công kích, thậm chí bị... cùm! Nguyên tắc “im lặng là vàng” không phải lúc nào cũng đúng, nhưng lại hoàn toàn phù hợp trong hoàn cảnh này.

Quyền tự do ngôn luận, một cơ hội để chia sẻ ý kiến dựa trên hiểu biết và kiến thức cá nhân, đã bị coi thường và lấn át một cách tàn nhẫn và thô bạo, khiến ba trong số bốn thành viên trong ban điều hành diễn đàn (bao gồm cả hai thành viên

chịu trách nhiệm về kỹ thuật) đã xin từ chức chỉ trong vòng hai tuần sau khi chúng kiến sự đàn áp không tuân theo quy định cơ bản của diễn đàn.

- Vấn nạn số 2: Không tuân theo Nội Quy.

Trong mọi tổ chức, nội quy không chỉ đơn thuần là một bộ quy tắc mà còn thể hiện sự tôn trọng và hợp tác hợp lý giữa các thành viên. Nội quy được xây dựng dựa trên nguyên tắc công bằng và minh bạch, nhằm bảo đảm mọi người được đối xử công bằng và có cơ hội như nhau.

Tóm lại, nội quy không chỉ thể hiện sự thống nhất và cam kết chung của toàn bộ thành viên trong tổ chức, mà còn là cơ sở để duy trì hoạt động của tổ chức mà không gây gián đoạn, không ảnh hưởng đến thành viên và mục tiêu. Việc tiếp tục tuân thủ nội quy cho đến khi có sự điều chỉnh là cần thiết để đảm bảo minh bạch và trách nhiệm trong tiến trình điều chỉnh nội quy.

Việc “đạp lên Nội Quy mà đi” không chỉ là một khẩu hiệu, mà là một mối lo ngại thực tế khi phong trào “thống nhất” tuyên bố “đạt mục tiêu bằng mọi giá, không ngần ngại hậu quả”. Hành động “đạp lên Nội Quy mà đi” đã từng xảy ra, với kết quả là một tập thể dị tướng trong mắt của cộng đồng ty nạn cộng sản, một thực thể hiện hữu, “một thân hai đầu”! Điều này khiến nhiều người lo sợ.

Sự lo ngại trở thành hiện thực khi Tổng Hội Trưởng hợp tác cùng “nhóm bỏ nhà ra đi” để cùng đưa ra một thông báo chung để tổ chức một đại hội mới. Hành động này là vi phạm Nội Quy trắng trợn giữa “thanh thiên bạch nhật”, khi không tuân theo quyết định của ĐHĐXXII về việc tổ chức ĐHXXIII tại Nam Cali vào năm 2024.

Chúng ta phải tôn trọng và tuân thủ quyết định của ĐHĐ trong Đại Hội XXII. Hiện tại, không có lựa chọn nào khác cho đến khi Nội Quy được điều chỉnh trong Đại Hội XXIII.

Văn Thư số 2 của HĐTV&GS:

Khi đọc Văn Thư số 2 của HĐTV&GS, tôi liên tưởng đến lời khuyên “làm ngay chuyện cần phải làm, đừng chần chừ” của Đức Phật:

“Khi được hỏi về điều gì xảy ra sau khi chúng ta chết, Đức Phật im lặng một lúc trước khi nói: Hãy tưởng tượng bạn đang đi dạo một mình trong rừng, đột nhiên có một mũi tên bắn trúng bạn. Trong tình cảnh này, bạn có 2 lựa chọn:

- Bạn sẽ nhanh chóng chạy đến một ngôi làng gần nhất để tìm kiếm sự giúp đỡ, băng bó vết thương, cầm máu và cứu mạng mình.

- Hoặc bạn có thể đứng yên và tự hỏi ai đã bắn mũi tên đó? Mũi tên đã bay đi nhanh như thế nào? Bạn có thể chảy máu rồi chết trước khi có những câu trả lời!”

Câu chuyện này dạy chúng ta rằng cuộc sống đầy khó khăn và nhiều bí ẩn. Chúng ta có thể không có câu trả lời cho tất cả mọi điều, nhưng chúng ta biết rõ rằng cuộc sống đầy đau khổ, khó khăn và thường xuyên đối mặt với sự giả dối. Trừ khi chúng ta tìm kiếm sự khôn ngoan để chữa lành những vết thương của mình, chúng ta sẽ tiếp tục chảy máu đến chết trong sự tò mò về những điều mà chúng ta có thể không bao giờ tìm thấy câu trả lời!

Trở lại với Tập Thể Võ Bị, tình hình hiện tại giống như một đám cháy cực kỳ nguy hiểm, phải dập tắt ngay càng nhanh càng tốt. Văn thư này giải quyết một tình huống hỗn loạn của tập thể Võ Bị, một vết nơ, một sự kiện đau lòng trong cộng đồng tự nạn cộng sản. Điều này khiến tôi cảm thấy đau đớn vì có bạn bè, đồng khoá, đàn anh và đàn em ở cả hai bên.

Tôi cứ tự hỏi, ai chịu trách nhiệm cho thảm kịch này? Ai là nguyên nhân của tình huống này? Ai đã dẫn chúng ta vào hoàn cảnh khó xử này?

HĐTV&GS đã thực hiện các biện pháp hành xử có trách nhiệm, nhanh chóng và cẩn trọng. HĐTV&GS có 2 nhiệm vụ là Tư Vấn và Giám Sát các hoạt động của BCH/TH:

- Trong vai trò Tư Vấn, HĐTV&GS đã gửi Văn Thư số 1 đến THT để khuyến cáo việc vi phạm Nội Quy, nhưng không được hồi đáp.

- Trong vai trò Giám Sát, HĐTV&GS đã gửi Văn Thư số 2 về quyền hạn và trách nhiệm trong việc giám sát và thực hiện biện pháp chế tài.

THT đã hoàn toàn bất chấp lời tư vấn, không tuân thủ và từ chối thi hành quyết định của ĐHĐXXII. THT không thi hành nhiệm vụ, từ chối trách nhiệm và thậm chí là một hình thức “đào nhiệm” để chọn lựa đi theo hướng khác với đối phương.

TTVB cần phải hành động ngay lập tức trước tình hình khẩn cấp hiện tại, trước sự tồn vong của Tổng Hội, giống như việc cứu mạng cho một người bị trúng mũi tên chí mạng.

Để bảo vệ Tổng Hội, TTVB không thể im lặng hoặc chấp nhận tổn thương từ mọi phía. TTVB phải bắt tay vào việc chữa trị vết thương, băng bó, cầm máu, không chần chừ, không nên để tình hình trở nên tồi tệ hơn!

Trước khi đưa ra quyết định, HĐTV&GS đã tham khảo ý kiến từ Ban Cố Vấn Thường Trực. Hành động này minh chứng cho tính đúng đắn, minh bạch và có giá trị của quyết định này. Tất cả các thành viên trong Ban Cố Vấn Thường Trực đều là những vị chức sắc của TH đã được bầu lên từ những kỳ Đại Hội trước và đã nhận được sự tín nhiệm qua phiếu bầu. Ban này bao gồm 5 vị cựu THT, 3 vị cựu CT/HĐTV&GS cùng 3 thành viên của Chủ Tọa Đoàn ĐHXII. Những vị này có uy tín, sức ảnh hưởng và quyền lực tương tự như một Hội Đồng Danh Dự.

Văn Thư số 2 của HĐTV&GS:

- **Bất tín nhiệm THT vì đã vi phạm Nội Quy trầm trọng.**
- **Thành lập BCH Lâm Thời để tiếp tục thi hành công tác của ĐHĐXXII giao phó.**

Kết luận:

Đến thời điểm hiện tại, kết quả của phong trào thống nhất không thành công vì không quy tụ được tất cả các CSVSQ, chỉ đơn thuần là một nỗ lực “chiếm thêm đất”, “giành thêm dân” và gây thêm phân hóa trong Tập Thể Võ Bị.

Vậy thì:

Nếu phương pháp không mang lại kết quả mà chúng ta mong muốn, chúng ta cần phải tự hỏi tại sao lại tiếp tục?

Nếu chúng ta đã nhận ra rằng thống nhất chưa thể xảy ra, tại sao chúng ta cứ cầm đầu cầm cổ chạy với tốc độ “càng nhanh càng tốt” hay “với bất cứ giá nào”?

Nếu chúng ta nhận biết chưa thể thống nhất, tại sao chúng ta không dừng lại và suy nghĩ kỹ trước khi tiến xa hơn?

Chúc Mừng Năm Mới!